

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД
У БЕОГРАДУ
Одељење за ратне
злочине
Кж1 По2 1/21
11.6.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судија, Растка Поповића, председника већа, Наде Хаџи Перић, др Миодрага Мајића, Александра Вујичића и Оливере Анђелковић, чланова већа, уз учешће вишег саветника Росанде Џевердановић Савковић, као записничара, у кривичном поступку против окривљеног Бошка Солдатовића, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, одлучујући о жалбама, Тужиоца за ратне злочине, браниоца окривљеног Бошка Солдатовића, адвоката Властимира Огњановића и окривљеног Бошка Солдатовића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По2 бр. 3/14 од 08.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 11.6.2021. године, већином гласова је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе, Тужиоца за ратне злочине, браниоца окривљеног Бошка Солдатовића, адвоката Властимира Огњановића и окривљеног Бошка Солдатовића, а пресуда Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По2 бр. 3/14 од 08.12.2020. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По2 бр. 3/14 од 08.12.2020. године, окр. Бошко Солдатовић оглашен је кривим због извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, па је, применом наведеног законског прописа и одредби чланова 4, 5, 33, 38 и 41 КЗ СРЈ, осуђен на казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година, у коју казну му се, на основу одредбе члана 63 став 1 КЗ, урачунава време проведено у притвору, у периоду од 15.05.2013. године до 11.06.2013. године. Истом пресудом, на основу члана 258 став 4 ЗКП, оштећени су, за остваривање имовинскоправног захтева, упућени на парницу, а на основу члана 264 став 1 ЗКП у вези члана 261 ЗКП, обавезан је окр.

Бошко Солдатовић да накнади трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд накнадно одлучити посебним решењем, као и да плати трошкове судског паушала, у износу од 15.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против напред наведене пресуде, благовремено су жалбе изјавили:

-Тужилац за ратне злочине, због неправилне одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да другостепени суд, сходно члану 459 став 1 у вези члана 455 став 1 тачка 3 ЗКП, по одржаној седници већа, усвоји жалбу тужиоца и првостепену пресуду преиначи, тако што ће окр. Бошка Солдатовића осудити на казну затвора у трајању од 20 година,

-бранилац окр. Бошка Солдатовића, адв. Властимир Огњановић, из свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд укине првостепену пресуду и предмет врати Вишем суду у Београду на поновно суђење, уз захтев да заједно са окривљеним буде обавештен о седници већа,

-окр. Бошко Солдатовић, из свих законских разлога, са предлогом да другостепени суд побијану пресуду укине и предмет врати на поновно суђење или да исту преиначи, те га ослободи кривичне одговорности за предметно кривично дело.

Бранилац окр. Бошка Солдатовића, адв. Властимир Огњановић поднео је и одговор на жалбу Тужиоца за ратне злочине.

Тужилац за ратне злочине је, у поднеску Ктж.бр.2/21 од 16.04.2021. године, предложио да се жалбе окр. Бошка Солдатовића и његовог браниоца, адв. Властимира Огњановића, изјављене против пресуде Вишег суда у Београду – Одељења за ратне злочине К.По2 бр. 3/14 од 18.12.2020. године, одбију као неосноване.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, одржао је седницу већа, у складу са одредбом члана 447 ЗКП, у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Душана Кнежевића, окр. Бошка Солдатовића и његовог браниоца адв. Властимира Огњановића, на којој је размотрио списе предмета, па је, након разматрања навода и предлога из жалби, имајући у виду и мишљење Тужиоца за ратне злочине, одговор браниоца окривљеног на жалбу Тужиоца за ратне злочине, те објашњења навода жалби, који су дали заменик Тужиоца за ратне злочине, окривљени и његов бранилац, а након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања, који су истакнути у жалбама, сходно одредби члана 451 став 1 ЗКП, нашао:

-жалбе су неосноване.

Жалбом окр. Бошка Солдатовића, побија се првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, тако што се истиче да је изрека побијане пресуде противречна сама себи и разлозима пресуде, те да пресуда не садржи довољне и јасне разлоге о одлучним чињеницама, а разлози који се у образложењу наводе су у супротности са стањем у списима предмета.

Међутим, према оцени већа Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, изрека првостепене пресуде није противречна, нити сама себи, нити разлозима пресуде, а првостепени суд је, о свим чињеницама важним за доношење пресуде, дао довољне, јасне и аргументоване разлоге, који у погледу одлучних чињеница не садрже никакве противречности нити нејасноће, те је првостепени суд, у побијаној пресуди, којом је окривљеног огласио кривим, дао детаљне разлоге, које у свему као правилне прихвата и веће овог суда.

У жалби окр. Бошка Солдатовића се указује да, имајући у виду одредбе Законика о кривичном поступку, свака осуђујућа пресуда у изреци мора да садржи битне елементе и то “да је окривљени био свестан да је предметно дело забрањено”, као и да је дело извршио у “урачунљивом стању”, али је, у конкретном случају, у изреци пресуде изостало навођење чињеница да ли је окривљени био свестан забрањености дела, као и да ли је дело извршио у урачунљивом стању.

Међутим, према оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, изнети жалбени наводи окривљеног су неосновани, односно истима се не доводи у питање правилност примене кривичног закона од стране првостепеног суда, у погледу постојања елемената општег појма кривичног дела.

Наиме, у конкретном случају примењен је кривични закон СРЈ, као закон који је најблажи за учиниоца, у смислу члана 5 став 2 КЗ. Одредбом члана 8 наведеног закона, било је прописано да је кривично дело друштвено опасно дело које је законом одређено као кривично дело и чија су обележја одређена законом, док је чланом 11 предметног закона била прописана кривична одговорност, у чији појам су улазиле урачунљивост и виност.

С тим у вези, опис дела, за које је окривљени Бошко Солдатовић оглашен кривим, без обзира на то што није наведено да је био урачунљив и свестан забрањености дела, представља кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, јер према оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, садржи сва законом прописана обележја тог кривичног дела, које се може извршити само са умишљајем, који не мора обухватити свест да се вршењем овог дела “крше правила међународног права”, што је само објективни услов за постојање кривичног дела.

Наиме, у изреци првостепене пресуде је наведено да је окр. Бошко Солдатовић, као припадник чете Војне полиције Друге пролетерске гардијске механизоване бригаде ЈНА, кршећи правила међународног права, прописана чланом 3 став 1 тачка 1 а) IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12. августа 1949. године и чланом 13 став 1 и став 2 у вези члана 4 став 1 и став 2 тачка а) Допунског протокола уз Женевску конвенцију од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II), према цивилним лицима, која не учествују у непријатељствима, у односу на која се мора поступати у свакој прилици човечно без икакве неповољне дискриминације засноване на етничкој припадности, вршио убиства. Односно, из оваквог описа дела јасно произилази кривична

одговорност окр. Бошка Солдатовића. тј. његов умишљај, док његова урачунљивост, током овог кривичног поступка, није ни доведена у сумњу.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, жалбом окр. Бошка Солдатовића и његовог браниоца, оспорава се оцена суда о изведеним доказима, као и његови чињенични закључци.

Међутим, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, налази да је првостепени суд, на основу свих потребних и изведених, те правилно цењених доказа, чињенично стање потпуно и правилно утврдио и дошао до несумњивог закључка да је окр. Бошко Солдатовић извршио радње описане у изреци првостепене пресуде. При томе је првостепени суд изведене доказе ценио, како појединачно, тако и у њиховој међусобној повезаности, као и у склопу одбране окривљеног, дајући за све своје чињеничне закључке довољне, јасне и аргументоване разлоге, које у свему као правилне прихвата и веће овог суда.

У жалбама окривљеног и његовог браниоца истиче се питање да ли су деветоро жртава, које се стављају на терет окривљеном, цивили, те се указује да је у предметној гробници извршена есхумација око 25 лица, па је нејасно на основу чега је утврђено да је окривљени усмртио управо лица која му се оптужбом стављају на терет.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, налази да су изнети жалбени наводи окривљеног и његовог браниоца неосновани, с обзиром да је првостепени суд, у конкретном случају, број и статус жртава утврдио из исказа испитаних сведока, и то код очевидаца на основу непосредних, а код сведока оштећених на основу посредних сазнања, те на основу писане документације. Наиме, статус жртава јединствено описују и дефинишу сведоци Душан Вукајловић, Миодраг Марковић, Лазар Алексић и Гојко Лазић, који доследно наводе да је несумњиво реч о цивилима, истичући да су у тој групи углавном биле старије жене, два старија мушкарца, као и мушкарац патуљастог раста. При томе, искази сведока оштећених, Хилџа Лешаја, Ментора Паљушаја, Ђерђа Краснићија, Нреца Барлецаја и Алтера – Антонија Паљушаја, који нису очевици, али су најближи сродници жртава (жртве су њихови родитељи, баба, тетка, стрина, деда и брат) потврђују исказе очевидаца у погледу статуса оштећених, јер без дилеме и сагласно сведоци наводе да је реч о цивилима, старијим и војно неспособним људима, који су се сакрили од борбених дејстава у подруму куће (о чему су се сагласно изјаснили сведоци оштећени, на основу својих посредних сазнања), ни на који начин не узимајући учешће у сукобу.

У погледу начина смрти својих ближњих сродника, сведоци оштећени имају посредна сазнања, али се она поклапају са сазнањима које је непосредно имао сведок Душан Вукајловић, који је видео сам чин лишења живота оштећених, пуцњима из аутоматске пушке, што се подудара са исказима сведока Миодрага Марковића и Лазара Алексића, који су критичном приликом чули пуцње. При томе, сведок Гојко Лазић, који није видео сам чин лишења живота оштећених, јер је кренуо на задатак, видео је, када се вратио, да поменути цивили леже испред поште, да се не померају, затекавши их на истом месту где их је видео живе у одласку, испред зграде, међу њима и старицу око 90 година, која је претходно била у колицима. Осим тога и сведок Миодраг Марковић, у

фото-албуму жртва у Богдановцима, препознао је особу под бројем 7, Зефа Паљушаја, наводећи да се ради о поменутом патуљку, кога се добро сећа, те се и сведок Лазар Алексић сећа ниског, плавог човека, буцмастог у лицу, висине 1,20 или 30 цм, а који опис одговара изгледу покојног оштећеног Зефа Паљушаја са поменуте фотографије.

Сведоци оштећени Нрецо Барцелај и Алтер Антонио Паљушај били су присутни ексхумацији, односно када су ексхумирани њихови блиски сродници Љуља Барлецај, Вера Барлецај, Мрика Барлецај, Ђуља Барлецај, Зеф Паљушај и Никола Паљушај, при чему је сведок оштећени Алтер Антонио Паљушај том приликом лично видео тело Зефа Паљушаја, где је нашао и његову личну карту, када је тело ексхумирано.

Исказе сведока очевидаца и сведока оштећених потврђују и записници о обдукцији, које су израдили др Борис Думенчић и др Младен Марцикић, а из којих је утврђено да су, између осталих, ексхумирани пронађени посмртни остаци људских тела, идентификованих као Зеф Паљушај, Никола Паљушај, Љуља Барлецај, Вера Барлецај, Крист Лешај, Маника Лешај, Мрика Барлецај, Ђуља Барлецај и Прен Краснићи, те да су код Николе Паљушаја, Љуље Барлецај, Криста Лешаја, Манике Лешај и Марике Барлецај повреде које указују на насилну смрт насталу услед стрелних озледа, док су код Вере Барлецај, Ђуље Барлецај и Прен Краснићија повреде настале деловањем пројектила велике брзине или деловањем крхотина минско-експлозивних средстава, а код Зеф Паљушаја је утврђено да је именовани умро насилном смрћу услед вишеструких прелома костију, свода базе лобање, обе лопатице, обе подлактице и вишеструког прелома костију зделице.

Бранилац окривљеног се у својој жалби позива на службене белешке ПУ Вуковарско-сремска од 19. свибња 2010. године, Шкурте Паљушај, супруге оштећеног Зефа Паљушаја и Ђерђ Краснићија, сина оштећеног Прен Краснићија. Међутим, службена белешка није доказ у кривичном поступку, при чему Шкурта Паљушај у овом кривичном поступку није испитана у својству сведока оштећене, док су сведок оштећени Ментор Паљушај, син Зефа Паљушаја и сведок оштећени Алтер Антонио Паљушај, брат оштећеног Зефа Паљушаја, као и сведок оштећени Ђерђ Краснићи, у овом кривичном поступку изнели своја посредна сазнања о страдању Зефа Паљушаја и Пена Краснићија, а што је првостепени суд ценио у склопу са исказима очевидаца критичног догађаја.

С обзиром на наведено, као неосновани су оцењени жалбени наводи браниоца окривљеног, којима се доводи у питање статус покојног Зефа Паљушаја и Пена Краснићија, као оштећених лица, те и начин повређивања појединих оштећених, код којих је, у обдукционим записницима, наведено да је могући узрок смрти и од минско-експлозивних средстава.

Чињеница је да су поред деветоро лица, оштећених у овом кривичном поступку, били сахрањени и други мештани Богдановаца, међутим тиме се не доводи у питање тачност и потпуност утврђеног чињеничног стања у погледу идентитета оштећених. Наиме, сведоци оштећени, блиски сродници наведених девет цивила, сагласно су навели да имају посредна сазнања да су се њихови сродници критичном приликом налазили у подруму куће у месту Богдановци, а сведок Миодраг Марковић наводи да су

критичног дана преподне ишли у проверу од куће до куће, те сведок Лазар Алексић наводи да је видео да мештани излазе из кућа и да их војска прикупља и доводи у једну зграду у центру села, могуће у зграду Месне заједнице, што потврђује и сведок Душан Вукајловић, наводећи да је било улазака у куће и позивања људи, а група од 7 до 9 цивила је доведена са предње стране зграде Месне заједнице. Сведок Душан Вукајловић наводи да је међу цивилима била једна нешто млађа жена, око 40 година (Вера Барлецај, рођена 1950. године, 41 година), те сведок Лазар Алексић наводи да је била једна жена млађа, а друга можда 45 година (Љуља Барлецај, рођена 1945. године, 46 година), док сведок Гојко Лазих описује да је ту била старица која је имала око 90 година и коју су довели на грађевинским колицима (Ђуља Барлецај, рођена 1897. године, 94 године). При томе, сведоци Миодраг Марковић, Лазар Алексић и Гојко Лазих, истичу да је био присутан мушкарац, изузетно ниског раста, патуљак, којег је сведок Миодраг Марковић препознао у фото-албуму жртава као Зефа Паљушаја.

Такође, чињеница да су оштећени, критичном приликом, лишени живота из ватреног оружја, несумњиво је утврђена из исказа сведока Душана Вукајловића, који је непосредно видео сам чин убиства, а што се поткрепљује и исказима сведока Миодрага Марковића и Лазара Алексића, који су критичном приликом чули пуцње, па тиме чињеница да је у три записника о прегледу ексхумираних тела, и то Vere Барлецај, Ђуље Барлецај и Прен Краснићија, наведено, као узрок смрти, деловање пројектила велике брзине, те могуће деловање крхотина минско-експлозивних средстава, не утиче на правилност утврђеног чињеничног стања у погледу идентитета и начина лишења живота деветоро цивила, оштећених у овом кривичном поступку. На наведено, према оцени већа овог суда, не утичу ни жалбени наводи окривљеног и његовог браниоца, да у један оквир аутоматске пушке стаје 30 метака, с обзиром да се испаливањем 30 метака у деветоро лица истима могу нанети вишеструке повреде, при чему је сведок Душан Вукајловић, непосредни очевидца лишења живота оштећених, навео да је том приликом испалио цео оквир муниције.

Осим тога, у жалби окривљеног се истиче да су сведоци Вукајловић, Алексић и Марковић изјавили да је лице које је пуцало на цивиле истима најпре наредило да клекну, те да су иста и клекла, а да је потом уследила рафална палба, чиме се, према ставу окривљеног, може основано поставити питање како је том приликом могло доћи до тога да повреда од пушчане муниције постоји и по ногама, тј. у делу потколенице, а како се то наводи у записнику о ексхумацији.

Међутим, изнети жалбени навод окривљеног је неоснован, имајући у виду да сведоци Душан Вукајловић и Миодраг Марковић у својим исказима нису навели да је цивилима речено да клекну и да су исти и клекли, док је сведок Лазар Алексић у свом исказу навео да је чуо да је Бошко рекао цивилима да иду у угао и да клекну, али он, тј. сведок, то није видео, већ је само чуо рафал.

У жалби браниоца окр. Бошка Солдатовића, истиче се да суд, на препричавањима и конструкцијама, заснива свој став да су се убијани оштећени, у време борби, сакрили у куће, те да су касније пронађени у подрумима кућа, као и да суд занемарује чињеницу да се после борби поражена страна спашава пресвлачењем и сакривањем међу цивилима. Такође и окр. Бошко Солдатовић у својој жалби истиче да

током поступка није на поуздан начин утврђено да ли су сва лица, која су критичном приликом усмрћена, у ствари цивили, или пак лица која су учествовала у оружаном сукобу.

Према оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, изнетим жалбеним наводима не доводи се у питање закључак првостепеног суда да је статус жртва као цивила, несумњиво утврђен из сагласних исказа сведока Душана Вукајловића, Миодрага Марковића, Лазара Алексића и Гојка Лазића, који су доследно и уверљиво навели да је несумњиво реч о цивилима, које су добро видели, ради се углавном о старијим женама, једна је старица од 94 године, као и о старијим мушкарцима, између 67 и 71 године и мушкарцу патуљастог раста. Околност да је један од оштећених имао полицијску кошуљу, за кога сведок Душан Вукајловић наводи да је старији човек, који је рекао да она припада његовом сину, да је он Албанац и да са ратом нема ништа, при чему је сведок изнео и свој став да то што неко носи кошуљу, а нема неке друге елементе војничке одеће, не значи да је припадник војне формације, док сведок Миодраг Марковић наводи да је човек патуљастог раста имао полицијску кошуљу, истичући да је према изгледу те особе он био ментално заостао и сигурно није био борац, тј. војник, по налажењу већа овог суда не доводи у питање статус оштећених лица као цивила.

Имајући у виду одлучне чињенице, да су оштећени критичног дана били у цивилној одећи, без оружја, да нису учествовали у борби, већ су се напротив од ње склонили у подрум, исти су уживали заштиту предвиђену заједничким чланом 3 Женевске конвенције, који као најопштији штити сва лица која непосредно не учествују у борби и истовремено забрањује свако самовољно лишење живота.

Потом, окр. Бошко Солдатовић и његов бранилац, у жалбама указују на контрадикторности у исказима сведока Душана Вукајловића и Миодрага Марковића, уз истицање да је сведок Миодраг Марковић у свом исказу навео да је поред њега све време био присутан Душан Вукајловић, те да том приликом он није видео ко је на цивиле пуцао, чиме се поставља питање уколико су ова два лица присуствовала истом догађају, како је могуће да једно лице види, а друго не види ко пуца, при чему је и сведок Душан Вукајловић у свом исказу навео да је том приликом поред њега био потпоручник Марковић.

Међутим, према налажењу Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, у погледу исказа сведока Душана Вукајловића и Миодрага Марковића, не ради се о контрадикторним исказима, већ о опису критичног догађаја, којем су сведоци присуствовали, видећи га, неки потпуно, а други делимично. Наиме, сведок Душан Вукајловић је јасно видео цео догађај, био је окренут лицем у правцу групе цивила и онога ко је у њих пуцао, видео је да је окр. Бошко Солдатовић пуцао у ту групу цивила, док је сведок Миодраг Марковић, у тренутку одласка са критичног места, чуо пуцње, при чему је навео да је међу војницима ЈНА, који су испитивали заробљене цивиле, био и окр. Бошко Солдатовић, те да је, док је још био у селу, чуо да су цивили, о којима је говорио, побијени и да их је побио управо окр. Бошко Солдатовић пуцајући у њих.

При томе, сведок Лазар Алексић је критичном приликом видео да је са цивилима

из зграде изашао само окривљени Солдатовић, па је, након што је видео да Солдатовић води цивиле из просторија месне заједнице напоље, испред зграде, окренуо главу, јер је претпоставио да ће их побити, па ако се то деси, да то не види, да му таква слика не остане у сећању, али је видео да је Солдатовић замакао са цивилима удесно, а након пуцњаве видео је како се Солдатовић враћа. Потом, сведок Гојко Лазић, који такође није видео сам чин лишења живота цивила, али је видео да су лежали на тлу, да се не померају, затекао их је отприлике на истом месту где их је видео живе, а касније је чуо да је цивиле побио Солдатовић. Да се међу војском причало да је цивиле побио Солдатовић, навео је и сведок Лазар Алексић.

Упоредном анализом исказа сведока Душана Вукајловића, Миодрага Марковића, Лазара Алексића и Гојка Лазића, према оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, комплетира се потпуна и објективна слика критичног догађаја и учешће окр. Бошка Солдатовића у њему. Наиме, према налажењу већа овог суда, у исказима наведена четири сведока не постоје разлике и контрадикторности које се односе на самог окривљеног и на радње које је он предузео, већ напротив, њихови искази се, у погледу окр. Бошка Солдатовића и његових активности, преплићу, надовезују и допуњују.

У жалби окр. Бошка Солдатовића се наводи да сведок Вукајловић није био у стању ни да се приближно изјасни о времену када се критични догађај десио, да ли је то пре подне или поподне, те да у свом исказу сведок наводи да се догађај одиграо у преподневним сатима, а суд утврђује да се то десило у поподневним сатима.

Међутим, овај суд налази да је изнети жалбени навод окривљеног неоснован, имајући у виду да је сведок Душан Вукајловић, и пред замеником Тужиоца за ратне злочине и на главном претресу, навео да је негде између 10,00 и 12,00 часова окривљени Солдатовић пуцао у цивиле, те је првостепени суд из исказа, како овог сведока, тако и сведока Миодрага Марковића, Лазара Алексића и Гојка Лазића, утврдио да су оштећени критичног дана доведени у преподневним часовима пред зграду месне канцеларије, при чему су сведоци Миодраг Марковић и Лазар Алексић навели да су цивили били испитивани, а потом је, како то наводи сведок Душан Вукајловић, окривљени пуцао у њих, чиме је потпуно животно и логично да сведок не може, после 22 године од критичног догађаја, тачно да определи сатницу, али се може, на основу напред наведених исказа сведока, утврдити да су оштећени лишени живота током подневних сати, како је то и наведено у изреци првостепене пресуде.

Имајући у виду јасне и недвосмислене исказе сведока, који говоре о присуству окривљеног и његовим радњама и понашању критичном приликом, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине налази да је првостепени суд правилно поступио када није прихватио одбрану окр. Бошка Солдатовића да није убио цивиле и да у то време није ни био на месту догађаја, оценивши је као неистиниту и супротну свим изведеним доказима.

Бранилац окр. Бошка Солдатовића, као и сам окривљени, у жалбама указују да сведок Душан Вукајловић болује од Паркинсонове болести, што је, према њиховом ставу, од значаја за пуноважност његовог исказа и у истрази и на главном претресу.

Међутим, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, као правилан прихвата став првостепеног суда да сведок Душан Вукајловић болује од Паркинсонове болести, што је и сам потврдио, која угрожава моторику оболелог и не утиче на интелектуалне функције, па имајући у виду конзистентност његова оба исказа, њихову потпуну садржајну подударност, те околност да је та садржина потврђена садржином других изведених доказа, првостепени суд је правилно поступио када је исказу сведока Душана Вукајловића у потпуности поклатио веру. Стим у вези, неосновани су и жалбени наводи окривљеног и његовог браниоца, да је првостепени суд погрешно када је одбио предлог одбране да се обави вештачење именованог сведока.

Према оцени већа овог суда, неосновано се жалбама окр. Бошка Солдатовића и његовог браниоца оспорава кредибилитет сведока Душана Вукајловића, с обзиром да наведени сведок није имао разлога да окривљеног неистинито повезује са делом које му се у овом кривичном поступку ставља на терет, односно да истог лажно терети.

Такође, бранилац окривљеног се у изјављеној жалби позива и на сведока Велибора Стељића, за ког наводи да је саслушан само у истрази, када је изјавио да је припадао истој јединици као и окривљени и други саслушани сведоци, и да је све време био у згради (месна заједница) и да ништа није ни чуо ни видео, па према ставу браниоца можда баш због тога није ни био позван на главни претрес јер се, како то бранилац каже, тражило само оно што окривљеном не иде у прилог.

Према оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, изнетим жалбеним наводима браниоца окривљеног не доводи се у сумњу потпуност и правилност утврђеног чињеничног стања од стране првостепеног суда, с обзиром да, у конкретном случају, изведени докази несумњиво указују на окр. Бошка Солдатовића као извршиоца кривичног дела у питању, односно чињенице, које су из изведених доказа утврђене, међусобно су чврсто и логички повезане и у том смислу чине комплетну слику критичног догађаја и са сигурношћу упућују на једини могући закључак да је управо овде окривљени извршио кривично дело које је предмет оптужбе.

С обзиром на све изнето, према оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, првостепени суд је све одлучне чињенице правилно и потпуно утврдио, те на основу истих, правном квалификациом из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, правилно применио закон, јер се у радњама окр. Бошка Солдатовића стичу, како објективна, тако и субјективна обележја предметног кривичног дела, за које је и оглашен кривим.

Испитујући, по жалбама Тужиоца за ратне злочине, окр. Бошка Солдатовића и његовог браниоца, првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине налази да су исте неосноване.

Према оцени већа овог суда, првостепени суд је, одлучујући о кривичној санкцији, имао у виду све околности из члана 41 КЗ СРЈ, које су од утицаја на одлуку о кривичној санкцији, па је тако од олакшавајућих околности на страни окр. Бошка Солдатовића ценио његове личне и породичне прилике, односно да је ожењен и отац

троје деце, док је као отежавајуће околности ценио чињеницу да је окривљени раније два пута осуђиван због извршења кривичног дела из члана 103 КЗ РС, што је утврђено из извештаја из КЕ, дакле, због кривичних дела са елементима насиља, те потом и околности под којима је предметно кривично дело извршено, будући да је окривљени јавно, дословно стрељао деветоро лица, која су била незаштићена и ничим нису допринела оваквом понашању окривљеног. Имајући у виду изнете олакшавајуће и отежавајуће околности на страни окр. Бошка Солдатовића, првостепени суд је правилно поступио када је истог осудио на казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година, у коју му се урачунава време проведено у притвору.

И према оцени већа Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, овако изречена кривична санкција је адекватна тежини извршеног кривичног дела, степену кривичне одговорности окривљеног и иста је нужна и довољна да се, у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција, оствари сврха кажњавања. Стога су супротни жалбени наводи Тужиоца за ратне злочине, да првостепени суд није у довољној мери ценио степен кривичне одговорности окривљеног Бошка Солдатовић и јачину угрожавања и повреде заштићеног добра, као и околности под којима је дело учињено, нити пак ранији живот учиниоца, били без утицаја на правилност одлуке првостепеног суда о кривичној санкцији, те су и жалбе окр. Бошка Солдатовића и његовог браниоца и у овом делу одбијене као неосноване.

Пошто се изјављеним жалбама, Тужиоца за ратне злочине, окр. Бошка Солдатовић и његовог браниоца, адв. Властимира Огњановића, према оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, не доводи у сумњу правилност и законитост првостепене пресуде, то су исте одбијене као неосноване, и на основу одредбе члана 457 ЗКП, донета одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Росанда Цевердановић Савковић,с.р.

Председник већа-судија
Растко Поповић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић

